

passere; men jeg vil nævne eller vil kunne nævne Dem de meest bekendte Kvakksalveres Historie i Danmark i de sidste 100 Aar, hvor de kloge Mænd og kloge Koner, som ere tagne under høiere Beskyttelse, have brevet Kvakksalveriet længe, inden der var Tale om deres retslige Forsølgning. Nei! Hvad der gjør Kvakksalveriet frugtbart her i Landet, er den Beskyttelse, det nyder af høiere og lavere Uvidenhed, og det er det, som gjør, at jeg nærer saa stor Betænkelighed ved at tiltræde Loven, omendstjændt jeg kan gaae ind paa, hvad det 4de Medlem for Kjøbenhavn (Lehmann) sagde, at han uden at hnde Loven dog i det Hele taget vilde stemme for den, fordi han ansaa den — idetmindste forstod jeg ham saaledes — for at staae i nøie Forbindelse med den hele Higen og Stræben efter at hævde den personlige Frihed i alle Retninger. Jeg gaaer ikke saa vidt som min ærede Collega fra Kjøbenhavn, at jeg anseer Lovforslaget som en nødvendig Følge af den constitutionelle Udvikling. Jeg troer, det er en indirecte Følge af en vis Friheds- — jeg vil ikke sige Trang, men jeg vil kalde det Friheds-Føleri, som følger med enhver constitutionel Udvikling som saadan, og jeg vil ogsaa sige, at jeg vil finde Betænkelighed ved at træde ligesrem op derimod; men, skulde jeg ikke desto mindre gjøre det, saa skulde det være af en ganske anden Grund end hvad der staaer i Forbindelse med Frihedsbestræbelserne; det skulde være for ikke at styrke den Anskuelse, som destoværre ogsaa er meget udbredt her i Landet ikke blot nedenfra opad, men ogsaa ovenfra nedefter, den Anskuelse nemlig, at videnskabelig Dannelse og videnskabelig Indsigt ikke har den Betydning, som man i gamle Dage har tillagt den. Det er en Anskuelse, som undergraver den Jordbund, hvorpaa vi staae, og det er en Anskuelse, som man derfor skulde vogte sig for at give Næring. Jeg skal ikke nægte, at der er faldet adskillige Ytringer her i Salen, som det har gjort mig ondt at høre, fordi det forekommer mig, at de mere eller mindre staae i Forbindelse med den Anskuelse, jeg nys omtalte. Naar jeg saaledes ganske nylig har hørt udtale, at man syntes, at den autoriserede Læge, eller hvad jeg efter den nugældende Talebrug vil kalde ham, Lægen,

ikke blot skulde være underkastet de samme Straffebestemmelser, naar han paaførte Nogen Skade paa Lemmer og Helbred, som Kvakksalvere, men endog en høiere Straf, og jeg da har spurgt mig selv, hvilken Grund der vel skulde være hertil, saa har jeg ikke ret kunnet indsee, ikke kunnet gaae ind paa den Betragtningensmaade, ifølge hvilken han skulde være underkastet den samme Straf; derved skal jeg dog ikke nu opholde mig, jeg skal strax komme tilbage dertil; men hvorfor han skulde være underkastet en høiere Straf, er det mig ikke muligt at indsee. Er det, fordi han efter 10 til 12 Aars Studium ikke har naaet til den Indsigt, at han kan beseire alle de Bankeligheder, der i en Sygdoms Løb indtræde? Er det derfor, at han skal straffes høiere end enhver Anden, som uden at have gennemgaaet et saadant Studium i 10 til 12 Aar begaaer maaskee den samme Feil? Det kan jeg dog umuligt troe. Jeg troer snarere, at det er, fordi man tænker ved sig selv: Den Karl bilder sig Noget ind af sine Kundskaber, han har gaaet i en latinisk Skole, og bilder sig ind at kunne gjøre Alt, hvad det skal være, og derfor skal han reuses dygtigt. Nei, jeg kan virkelig ikke indsee Andet end, at det vilde være høist uretferdigt, om man vilde paalægge ham en høiere Straf end Justeren, der, støttende sig paa en eller anden Recommendation, og benyttende sig af Folks Uvidenhed, gjør den samme Skade. Hvad nu det andet Spørgsmaal angaaer, om de ikke begge To skulle straffes, er der allerede af flere af de her tilstedeværende Netslærde gjort opmærksom paa, hvad jeg ikke troede, at der behøvedes nogen stor Indsigt i Netsvidenskaben for at vide, at Lægen slet ikke er fri enten for Strafansvar eller for Erstatningsansvar; jeg troer ikke, at det paa nogen Maade kan siges, at han er fri for at blive idømt den samme, ja i flere Tilfælde endogsaa en høiere Straf end den, som man nu opstiller for de usagkyndige Kvakksalvere. Derimod er der, saaledes som af et æret Kjøbenhavnsk Medlem fremhævet, en Forskjel imellem dem derti, at den ene saa at sige i alle Tilfælde er pligtig til at give Raad, naar man paakalder hans Hjælp, medens det for den Andens Vedkommende er en aldeles